

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Reggeli villamoson

A reggeli villamoson
felém oson az élet.
Telefonálnék magamnak,
de elvitték a fülkémet.
A város magába zár most,
bennem szűkül a tudat,
fényre vágyóként magára
hagynám az alagutat...
A reggeli villamoson,
mikor szivárványt éget
a torzult üveg felszínén,
és csak én látom szépnek:
hiszen az alföldi nyárból
délihábos végtelen
gyermekkorom visszaköszön
vígan. Én meg élvezem,
mert a bennem élő múltak
még sohasem hazudtak:
ajkunkon lángok gyúltak,
árok partján magunkat
beleraktuk a szerepbe,
szövegekönny nem volt, de soha
nem halt meg, ki nem szeretne,
igazi csoda. Most is lehetne...

Elszáradt gyümölcs

Őszbe száradunk,
kicsit el is fáradunk,
sokat nevetünk,
amíg még itt lehetünk

mi csak szeressük egymást, gyerekek!
Lehet gyűlölni is, de azt minek?
Kis dolgokból lesznek a nagy dolgok,
hát mentsük meg együtt nekik a bolygót,
mert szemükben a tiszta fény,
Istent benne ott látom én...

Én csak kérek egy Miatyánkot...

Itt falak nőnek, itt falak nőnek
a lelkek közé.
A hidak dőlnek, a hidak dőlnek,
nincs ki megértené.
Itt közös a nyelv, de eltér az elv,
nincs, ami összeköt,
egymást tapossa a hatalom foglya,
ha kell, törbe lök.
Minden idea kifordított kabát.
Nézd, a színe, ha le is játszanád
egy gitáron újra azt a dallamot:
érted, de ma mégis elhallgatod...

A szavak ölnek, a szavak ölnek
ölelés helyett.
Itt nyilak törnek, itt nyilak törnek,
már nincs, merre lehet.
Ismerős a terv, mit mindenki sejt,
de cinkos a néma.
Megy az okosba, ma nincs, ki szorongna:
példa a céda.
Hányszor adható el újra a kereszt?
Megint feszül a hurok, s nem ereszt,
emlékezz, a Forrás ott benned fakad,
nem törhetsz meg, te belül vagy szabad...